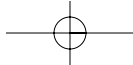

NAGY GÁBOR

*Az éjszaka hangjai**Concerto dublo hegedűre és brácsára,
Bella István-hangjegyekre**1. kert-szívhang
(spiccato)**minden kert mint a szívhang
meghallatlan dobogás
élő és csuda-holt
színfolt-szerenád burjánzás-szimfónia
de ma a kertekre kiáradt az észak-éjszaka
fekete leplek árnyasodtak a kertre ma**a tegnapi eső megfagyott
recsegnek a cserepek nyög a kémény
nehéz a füst is mint istensóhajok**föld felé fordított üveg-katedrálisok
elhangolt orgonasípok
függesznek az ereszről
a jégcsapok**aki játszani tudna rajtuk
mint engedetlen kutya ha rajtakapták
lekushad a szél
csak belülről fakad valami üveghang
nem is hang csak a feltja
homályos csepp**belülről fagy aki énekel
szűkül keskenyedik a hangja
szűkül majd abbagyja
mígnem az utolsó dal az utolsó dallam is
szétpattan elolvad
s a földbe átszivárog*

[*Nagy Gábor verse*]

*ami izom csont lüktető vér volt
lesz puszta héj a szív
helyén úr*

* * *

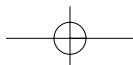
*macska gyűjti egy csomóba mancsát-lábát
megfeszül teste nyújtott nyakkal
szökken a kerítés peremére
újra maga alá szedve végtagjait
megdermedve úgy ül ott
mint barokk kapudísz
a borzongás is szőre alatt fut át
az izmok domborzatán kerengve végig
borostyán szemében
üveglő délutánok*

* * *

*lélegzetenként szakítja
fel az éjszakát
egy megtévedt angyal
de földjára:
tömve a szája faggal*

* * *

*fekete a fű lélegzete
fekete a nyír erezete
fekete a dió lebelete
feketén zihálnak
asztmás aranyesőbokrok
fekete a ház fala fekete az ablak
fekete ablakok mögött
feketeárok-szemű emberek
álmatlansággal jóllaknak
fekete a kémény fekete a füstje
fekete a lélegzet füve
fekete a szíverek nyírfája
fekete a lebelet diója
fekete aranyat esnek*

akik zibálnak
 fekete a ház fala fekete az ablak
 ablakok feketéje mögött
 feketeárok-szemükkel
 az emberek jóllaknak
 álmatlanságuk az abrak
 a megkövült hófolt
 istenigérete is fekete fekete – –

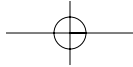
2. erdő-csontváz; aki más
 (martellato; spiccato, arpeggiato)

csodátlanná domesztikáltuk
 körülöttünk az erdőt
 lehántva a fa kérge
 s jaj nem lakik benne pondró
 megrázva a lombja
 és sehol a koboldok
 tányér-szemű bolondok
 szétszaggatva az ökörnyál-fátylak
 jaj mivé lett a menyasszony
 bokor ághegyén korai galagonyavér
 s túl a mező mint a fölforgatott tömegsír
 a levetett agancsokon véres bőrcapat leffeg
 csont-dobverő a szél
 puffan szakadt hártyájú dobokon
 játszik csont-xilofonon
 kettétört luc-csemetén:
 hegedű hátán kalapál – –

* * *

nincsenek ma már angyalok
 virágom virágom
 fosztva emléke még sajog
 a torzsáját rágom

* * *

[*Nagy Gábor verse*]

*valaki kiballgatta a föld lélegzetét
valaki megvallatta a kutakat
valaki kileste a virágok
szembéja mögött hánytorgó álmokat*

*valaki megette a virágot
nyál-uszályos tebén:
lelegette a világot*

*és most itt állunk
lecsupaszítva titoktalanul
mindig-biába*

*valaki levakarta a csillagokról
az arany mázat
fehérlenek mint a csigolyacsontok*

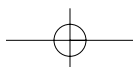
*valaki más hallotta még a holdat
ütött harangként bongani*

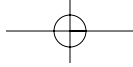
* * *

*az éjszaka nyugós neszei helyett
a szívemben pattogó vágy helyett
is csak szuszogásod hallom
szuszogásodban a párnát
ahová fejem lehajtom
szuszogásodban a csók virágba-
lobbanását*

*vagy ez is csak álom már
önáltatás ön-altatás
odakint macska vinnyog
vagy az ég roppant vasajtaja csikordul*

*én sem vagyok már a küszöbön
félíg-kint félíg-bent
eldobtam a csikket
mint aki mindent eldobott*

[Nagy Gábor verse]

olyan lettél mint a füst: eloszlik
 olyan lettél mint a rezgő húr
 olyan lettél mint a kőbe zárt ének
 s én mint a balra kilengő súly
 a földre rántom Atlaszom
 pozdorjája szikrázik a zenének
 az éjszaka teljetlen úrének

szemedben szemünkben a fény rés
 a fénylés csak fénylene
 kezvedben kezünkben a kérés
 kérdőn lehanyatlik
 szívedben szívünkben a fent kés
 késő már ha késlene

3. átlényegülés (vibrato)

elszürkült korallsziget
 a tengerlő éj méhében
 fuldoklik a kert
 pihető verebek csőrével tátog
 inna már inna már fényt
 fény-imát inna a szívébe

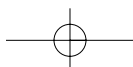
elüszkösödött viola ketyeg
 az ég hold-sebében

* * *

részekre hull mi oszthatatlan
 lecsupaszul mi foszthatatlan
 ölelmém ami teljes ami magvas
 angyalporral pírrel ha hamvas – –

* * *

istensóbajokat hömpölyget a szél
 a csillagok bálója kibomlik
 éj-hullámban fényfolt-uszonyok

[Nagy Gábor verse]

*halpénz-cseppek buknak alá
 kopoltyúk lila szirmai
 szaggattatnak
 ó éj te tenger
 beláthatatlan
 te hámba foghatatlan
 fekete iramodás
 áthömpölyögsz
 átömlesz
 lelkek simára mosott kövein
 medred peremén
 a megkapaszkodás üre fölött
 undok kis ördögök könyökölnek
 kézről kézre adják
 világos sörrel töltött kupájukat a holdat
 az utolsó vigyorogva vágja földhöz
 s a szilánkok szikráit mint lencse
 gyűjti össze a keleti ég
 habbal a tetején
 csordul ki a hajnal*

* * *

*üres az ég már nem fekete fehér
 kérőn kifelé fordított tenyér
 üres a ritmus szíve kidobbant
 ti-tá-tá amit még kimondhat
 valaki aki valaki más vala
 aki más lőn és nem-maga*

*üres az ég fehér árok
 fehér üre partján állok
 virradattól alkonyatig
 várton-várva várok*

ti-tá-tá - - -